

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν οὐγγράμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ

Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8

Δι' συνδρομὰς ἔρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῆναις

Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 7^{ος}.

Ἐν Ἀθῆναις, τὴν 22 Ἀπριλίου 1900

Ἔτος 22^{ον}. — Ἀριθ. 17

Η ΧΡΥΣΟΦΟΡΟΣ ΦΛΕΨ

[Μυθιστορία ὑπὸ ANDRÉ LAURIE.]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 137.)

— Ἀλλὰ δὲν ζοῦν ἐκεῖ, ἀνέκραξεν ἡ Κοραλία. Ζοῦν εἰς τὸ μαγεῖρεϊον, τὸ ὁ ποῖον εἶδατε ὀλίγον.

— Δόξα σοι ὁ Θεός! Νὰ μέρος ἀνοικτόκαρδον. Καὶ σῆς τὸ γαλακτοκομεῖον δὲν προτιμᾷτε, Κοραλία;

— ὦ, ναί, ἐν γένει αὕτη ἡ ζωὴ μ' ἀρέσει πολὺ περισσότερον ἀπὸ ὅλα τὰ χρυσοφυεῖα τοῦ κόσμου.

— Πῶς; δὲν σας ἐνδιαφέρουν αἱ ἐργασίαι τοῦ πατρὸς σας καὶ τῶν ἀδελφῶν σας;

— Μ' ἐνδιαφέρουν. Ἀλλὰ, νὰ σας εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, τὴν μητέρα καὶ ἐμὲ δὲν μᾶς ἀρέσουν πολὺ αὐταὶ αἱ ἐπιχειρήσεις, εἶπε μὲ ἀναστεναγμὸν ἡ Κοραλία.

— Ἀλήθεια; ἠρώτησεν ἡ λαίδη Θεοδώρα, ἡ ὁποία ὡς ἀληθῆς Ἀγγλὶς εἰςέφερε τὴν ἀξίαν τοῦ χρήματος.

— Πραγματικῶς, εἶπεν ὁ ἰατρός Δωμόνδος, ἡ Κοραλία καὶ ἡ μητέρα της ἦσαν ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἐναντίαι αὐτῆς τῆς ἐπιχειρήσεως. Δὲν τὰς δελεάζει τὸ χρήμα· τὸ φοβοῦνται μᾶλλον.

Ὁ ἰατρός δὲν ἐφαντάζετο ποῖαν ἔκτασιν ἔμελλε νὰ λάβῃ μετ' ὀλίγον ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος ἐπιχειρήσεις. Ὁ κ. Μασσαὶ εὐθὺς ὡς συνηντήθη μὲ τοὺς φίλους του, τοὺς προσεκάλεσε κατ' ἰδίαν καὶ ἀνεκοίνωσεν εἰς αὐτοὺς τὰς προτάσεις τοῦ Χίτζινς.

Μετὰ μακρὰν σύσκεψιν, κατέληξαν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι δὲν ἔπρεπε ν' ἀποκρούσουν τὰς τῶσον εὐνοϊκὰς ταύτας προτάσεις, αἱ ὁποῖαι μετέβαλλον τὸ ἀρχικὸν σχέδιον τῆς ἐκμεταλλεύσεως καὶ καθίστων αὐτὴν περαστίαν ἐπιχείρησιν.

Ὁ λόρδος Φάϊρφηλδ καὶ ὁ Χίτζινς, προσληθῆντες νὰ συν-

εχίσουν τὰς διαπραγματεύσεις, ἐξήγησαν μὲ ποίας τραπεζιτικὰς σχέσεις ὁ ἀκατορθώσουν νὰ θέσουν εἰς ἐνέργειαν τῶσον ποσὸν δι' ἑνὸς τηλεγραφήματος.

Ἀρ' οὐ κατ' ἀρχὴν ἔγινε δεκτὴ ἡ πρότασις τοῦ Χίτζινς, ἐτέθησαν αἱ βάσεις τῆς συμφωνίας. Ὁ κ. Μασσαὶ ἐξ ὀνόματός του καὶ ἐξ ὀνόματος τῶν φίλων καὶ συνεταίρων του, ἐδίδεν εἰς τὸν λόρδον Φάϊρφηλδ καὶ εἰς τὸν Χίτζινς πληρεξουσιότητα νὰ ιδρύσουν ἐταιρίαν μὲ ἀρχικὸν κεφάλαιον δύο ἑκατομμυρίων

στερλινῶν, διηρημένον εἰς εἰκοσιπενταδράχμους μετοχάς, πρὸς ἐκμετάλλευσιν ὅλης τῆς χρυσοῦχου περιοχῆς, τῆς ὑπαγομένης εἰς τὴν χρυσοφόρον φλέβα, τὴν ὁποίαν ἀνεκάλυψεν ὁ Γεράρδος. Εἰς τὸν κ. Μασσαὶ καὶ τοὺς συντρόφους του, ὡς ιδιοκτῆτας τοῦ χρυσοφυεῖου, ἐδίδετο τὸ τέταρτον τῶν μετοχῶν· ὁ λόρδος Φάϊρφηλδ καὶ ὁ Χίτζινς ἐλάμβανον διὰ τὰς ὑπηρεσίας των τὸ ὄγδοον. Ἐν ὄγδοον ἐπίσης ὠρίζετο διὰ τοὺς τραπεζίτας, οἵτινες ἔμελλον νὰ ἐκδώσουν τὰς μετοχάς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Ο ΦΟΙΝΙΚΙΚΟΣ ΠΥΡΓΟΣ

Ὁ Χαρδουῆνος Μαρτιάλης παρεκάλει κατ' ἐκαστὴν τοὺς φίλους του νὰ ἔλθουν νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸ φοινικικὸν ἐρεῖπιον· ἀλλὰ περιστάσεις ὁλωςδιόλου ἀπρόοπτοι ἔγιναν αἰτία ν' ἀναβληθῇ ἡ ἐκδρομὴ αὕτη. Κατὰ τὸ ταξίδιον τοῦ Ἐρρίκου καὶ τοῦ Γεράρδου εἰς Βαζακοῦτον οὐδὲ λόγος ἔγινε περὶ τῆς ἐκδρομῆς, διότι ὅλοι περιέμενον τὴν ἐπιστροφὴν τῶν δύο ἀδελφῶν· ἀλλ' ἂν οὐ ἐπανήλθον οὗτοι μὲ τὸν Φάϊρφηλδ καὶ τοὺς οἰκείους του, ἀνεκινήθη καὶ πάλιν τὸ ζήτημα, τόσῳ μᾶλλον καθόσον ὁ Χίτζινς, ὅστις ἡγάπα μετὰ πάθους τὴν ἀρχαιολογίαν, ἐξέβλεψε κραυγὰς χαρᾶς ὅτε ἔμαθε ὅτι ἔμελλε νὰ ἴδῃ ἐν γνήσιον φοινικικὸν ἐρεῖπιον.

Τὴν ὁρισθεῖσαν ἡμέραν ὁλόκληρος συνοδία ἐτέθη εἰς κίνησιν· προηγούντο, ἐπὶ τῆς ράχους τοῦ ἀγαθοῦ Γολιάθ, ἡ λαίδη Θεοδώρα, ἡ Κοραλία, ἡ Λίνα, καὶ ἡ Μάρθα, ἧτις εἶχεν ἔλθῃ εἰς τὸ Μασσαϊκὸν χωρίον μὲ τὸν ἀδελφόν

Φρικῶδες ἔρπετον ὠρθώθη ἔξαφνα. . . (Σελ. 143, στήλ. α'.)

διά να την πάρουν μαζί των περιπατών.
Κατέβη πρώτη, έστάθη εις την έξω-
θυραν, και εκεί, κουνώντας την ουρά της,
επερίμενε να περάσουν πρώτα οι κύ-
ριοί της...

— Ω, είνε ή Σπίθα! τώρα πειά δέν
μου μένει καμμιά αμφοβία! είπεν
ό μπαμπάς της Έλενίτσας.

Ναί, λίγο-λίγο είχεν άνακτήσει ό-
λας της τας πρώτας συνηθείας, και είχε
διατηρήσει όλα της τά ελαττώματα.
Διότι δέν είχεν άπαλλαχθή έντελώς από
τον φόβον. Έξακολουθούσε να φοβάται
και τον σιδηρόδρομον, και την μουσικήν,
και τα πυροτεχνήματα. Άλλά όσο, όσο
νά έφοβείτο, τώρα πλέον δέν έφευγεν.
Η πικρά πείρα την έδίδασκεν, ότι άσφα-
λέστερον καταφύγιον από την άγκαλιά
της κυρίας της δέν ύπήρχε διά την σιγ-
μήν του κυνδυνου. Άν τους ήκουεν, άν
έμενε κοντά τους την ήμέραν εκείνην,
βέβαια δέν θά έπάθαινε τίποτε, όπως δέν
έπαθαν και αυτοί...

Και τώρα, σύγκρουσις άστέρων να
γίνη, τό φεγγάρι να πέση 'στη γή, ή
Σπίθα δέν θά το κουνήση από κοντά
τους. Το πολύ-πολύ θά κρύψη την
μαύρην μουρίτσαν εις την άγκαλιάν της
Έλενίτσας, όπως κάμνουν και τα παι-
δάκια, όταν βλέπουν άστραπές.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΠΑΠΠΟΥΣ ΚΑΙ ΕΓΓΟΝΟΣ

[Η Σκηνή παριστά τραπεζαρίαν έν
ένεργεία. Είνε έσπέρα της 25 Μαρ-
τίου. Μετά τό πλούσιον δείπνον, ό Παπ-
πούς ένθουσιάζεται, και ένώπιον της οί-
κογενείας του, άπαγγέλλει τον έκατο-
στόν λόγον, έξ όσων άπηγγέλησαν την
ήμέραν εκείνην εις τός Άθήνας. Ό
έπίλογός του έχει ως εξής:]

Ο Παππούς: — Τί θαυμασία σύμπτω-
σις! Φατασθήτε, παιδιά μου! Εύαγγε-
λισμός και Έθνική Έορτή μαζί! Το
κρίνον του Άγγέλου άδελφωμένον με
την δάφνην της Πατρίδος! Ναί, μίαν
και την αυτήν ήμέραν έορτάζομεν τούς
δύο μεγάλους Εύαγγελισμούς, — της Άν-
θρωπότητας και της Ελλάδος! Άλλά
ζι' ήμās εδώ, ή σημερινή έορτή είνε
τριπλή, διότι έορτάζει και ό άγαπητός μου
μυρς ήγγονος Εύάγγελος... Πίνω εις

υγείαν του τό τελευταίον μου ποιήρι.
Ο ΕΓΓΟΝΟΣ. — Εγώ όμως, παππού,
όλ' αυτά που είπατε, δέν ήθελα να γί-
νωμαι την ίδια ήμέρα...

Ο Παππούς. — Καί γιατί, παιδί μου;
Ο ΕΓΓΟΝΟΣ. — Μά δέν το καταλαβαί-
νετε; Γιατί τώρα έχομεν μόνον μία
σχόλη, έν ό τότε θά είχαμε τρεις!

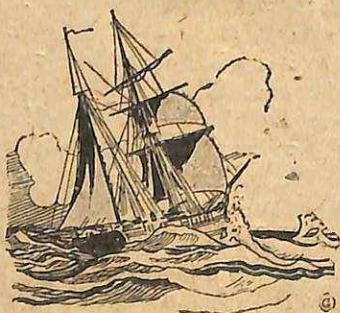
ΕΦΙΑΛΤΗΣ

Ο Χρηστάκης τρελλαινέται διά την
σκορδαλιάν με τον βακαλιάρον, και τρεις
φορές τον χρώνου, — του Εύαγγελισμού,
των Βαίων και του Σωτήρος, — όταν,
κατά τα πατροπαράδοτα έθιμα, παρου-
σιάζεται εις τό τραπέζι αυτό τό φαγη-
τόν, είνε τριτευδαίμων. Τρώγει ως λαί-
μαργός, χωρίς να είνε και τόσον πολύ.

Του Εύαγγελισμού, ό πατέρας του
έλαθεν άρομήν να τω όμιλήση περί της
άλειας του βακαλιάρου και να τω διη-
γήθῃ τά βάσανα των δυστυχών εκείων
αλειών, οι όποιοι, εκεί- κάτω, εις την
όμιχλώδη και παγωμένην Ίσλανδίαν,
άγωνίζονται με τόσους κινδύνους να τω
προστομάσουν τό όρεκτικόν του φαγητόν.
«Και έν ό σύ τό τρώγεις με τόσην ευ-
χαρίστησιν, — τῷ είπε, — συλλογίσου πό-
σοι άνθρωποι κρυώνουν, κοκαλιάζουν,
ματόνουν τά χέρια τω, δια να σ' ευχα-
ριστήσουν...»

Ο Χρηστάκης άκούει έκπληκτος. Έως
εκείνην την ήμέραν ένόμιζεν ότι οι βα-
καλιάραι εύρίσκονται έτσι, μονάχοι των,
μέσα εις τά μεγάλα βαρέλια του παν-
τοπώλου. Δέν είχε σκεφθή ποτέ ότι τό
άμωρον, τό άκέφαλον εκείνο παστόν
πράγμα, ήτο πρώτα ψάρι ζωντανόν, πού
το πιάνουν, τό άνοίγουν, τό άλατίζουν,
τό σωρεύουν, — και ότι δι' αυτό ύποφέ-
ρουν μάλιστα και τόσοι άνθρωποι...
Τήν άλλην ήμέραν, όταν έξυπνήσεν, ό
Χρηστάκης έφώταξε με κλαυθμηράν
φωνήν την μητέρα του.

— Άχ, μαμμά! είπε τείνων προς
αυτήν τας χείρας' τί άσχημο όνειρο πού
είδα! όλη τη νύκτα έκλαιγα...

— Ω, τό χρυσό μου! και τί είδες,
παιδάκι μου;

— Είδα τούς ψαράδες της Ίσλαν-
δίας. Έπιαναν, λέει, βακαλιάρους πλη-
θος, μά πλήθος, και τους έβαζαν άπα-
νωτά, άπανωτά, ως που έκαμαν έν σωρό

μεγάλοσάν τό Λυκαδητό. Φαντάσου πειά!
— Τους έλυπήθηκαν λοιπόν τούς καί-
μένους, πού έκοπίαζαν έτσι, και γι' αυτό
έκλαιγες; Τότε έχεις καλή καρδιά,
Χρηστάκη μου.
— Ναί, μαμμά, αλλά ήταν και ένα
άλλο...

— Τι άλλο;
— Μά να' είδα 'ςτόν ύπνο μου πώς
ήμουν ύποχρεωμένοι να φάγω μοναχός
μου όλο έκέντο τό σωρό...
Τό βέβαιον είνε ότι ό Χρηστάκης εί-
χε παραφάγη και όταν κοιμάται κανείς
με παραφορτωμένον στομάχι, πάντοτε
κινδυνεύει να πάθη επιήληνη.

ΑΠΡΟΝΟΗΣΙΑ

Ο μικρός Κώστας είνε καταλυπη-
μένος, διότι ή ραγδαία βροχή θά ματαιώ-
ση, καθώς φαίνεται, την λαμπαδηφορίαν
της 25 Μαρτίου. Του λέγουν ότι ίσως
γίνη χύριον τό βράδυ, άλλ' αυτό δέν τον
παρηγορεί. Έχει όλην την άυπομονη-
σίαν της ήλικίας του. Και έλπίζει άκό-
μη ότι ό βροχή θά παύση, και τότε, τί
χαρά! θά πάρη εύθως τό χάρτινο φα-
ναράκι του, τό πολύχρωμον, και θά τρέ-
ξη... Άλλά ή ώρα περνά και ή βροχή
έξακολουθεί. Έδράδυσε και πού να παύ-
ση! Πάει, δέν θά γίνη τίποτε...

Τότε ό μικρός Κώστας θυμόνει...
Του έρχεται μία ιδέα, θέλει να την είπῃ,
άλλά δέν την λέγει. Και περιπατεί άνω
κάτω, φυσά, φουσόνει ως γαλόπουλον.
Έπί τέλους στέκεται... δέν βαστά, τό
δίκον τον έπνιξε, θά το 'πῃ:
— Όρίστε κατάστασις! φωνάζει.
Μά να μὴν έχουν κουκούτσι μυαλό αυτοί
οί άνθρωποι; (έννοεί τούς διοργανωτάς
της έορτής.) Άφ' ου έπρόκειτο να βρέ-
ξη τό βράδυ, ή λαμπαδηφορία έπρεπε
να γίνη τό πρωί!

Ο ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΜΑΡΤΗΣ

Είνε παροιμιώδης ή άσχεσία του Μαρ-
τίου. Πότε κάμνει κρύον πού σε παγώνει,
πότε κάμνει ζέστην πού σε καίει. Έκεί πού
βρέχει, να ό ήλιος' εκεί πού δέν κουνιέ-
ται ούτε φύλλον, να έξαφνα άέραι πού

σηκνεί την σκόνην έως τά σύ νερα.
Τον ίδιον χαρακτηρα έχει και ό μικρός
Ντίνοσ. Πότε θυμόνει, πότε είνε καλός.
Την ίδια ώρα κλαίει, και την ίδια ώρα
γελά' εκεί πού παίζει σάν άρνάκι, εις
τή στιγμή γίνεται θηρίο.

Και ή άδελφή του Κάκια, ή όποις ύ-
ποφέρει πολύ από τας αϊνιδίαις αυτές
μεταβολάς, μίαν ήμέραν μαρτιάτικην,
από τας πλέον ιδιοτρόπους του είπε:

— Κοιτέ σύ, παιδάκι μου, είσαι ό
ζωντανός Μάρτης. Άλλοίμονό του, άν
γελασθή κανένας από τον ήλιό της αυ-
γής, και δέν πάρη μαζί του όμβρέλλα.
Τό μεσημέρι θά γυρίση 'ςτό σπίτι μου-
σκεμα!

Τό κακόν είνε ότι δέν έφευρέθη ά-
κόμη όμβρέλλα και διά τας βροχάς...
του Ντίνου!

Η ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ ΤΟΥ ΑΓΓΛΟΥ

Διά τας Άθήνας, ό Μάρτιος είνε ό
μὴν των χειλιδόνων και των περιγηγνών.
Έρχονται όλόκληρα κεράνια, και γε-
μίζουν τά ένεοδοχεία, οι δρόμοι, τά
Μουσεία, τά άρχαία μνημεία. Εις κάθε
βήμα θά συναντήσης περιγηγντάς με π-
ράξενα μυθρα, με τερατώδη καπέλα,
με άπερίγραπτα φορέματα. Διά πολλὰς
ήμέρας αι Άθήναι μεταβάλλονται εις
Πύργον Βαβέλ' τόσοι πολλοί και ποι-
κίλοι είνε αι γλώσσαι πού άκούεις τρι-
γύρω σου, όπου σταθής.

Έννοείται, ότι ή συνεννόησις είνε δύς-

κολος, όταν μάλιστα οι περιγηγνται είνε
Άγγλοι, οι όποιοι δέν έννοούν να όμι-
λήσουν άλλην από την γλώσσάν των.

Και θά σας διηγηθῷ τί συνέβη με-
ταξυ ενός Άγγλου, ό όποιος ήξευρε μό-
νο άγγλικά, και ενός ύπνρέτου, ό όποιος
ήξευρε μόνον έλληνικά.

Ο Άγγλος, είλκυσθη από την όρε-
κτικήν ευωδίαν, την όποιαν άνέειδεν έν
μικρόν έστιατόριον, και εισήλθε.

Μόλις εκάθησεν, ό ύπνρέτης του έ-
φερε ψωμί, νερόν, μαχαιροπήρουνα και
πετσέταν. Έως εδώ δέν έχρειάσθη συ-
νεννόησις. Ο κατάλογος ήτο γραμμένος
έλληνιστί' ό Άγγλος έρριψεν έν βλέμ-

μα και τον άρτησεν. Εύτυχώς ένας κύριος,
ό όποιος εκάθητο άπέναντι, έτρωγε σου-
παν και ό Άγγλος την έδειξεν έκφρα-
στικώς, είπων και μίαν λέξιν, ή όποία
εις τον ύπνρέτην έφάνη ως βρυχηθμός.
Όπωςδήποτε έφερε την σούπαν, και έ-
πειτα, κατά τον ίδιον τρόπον συνεννόη-
σεως, έφερε τό ψητόν, τό κρασί, την σα-
λάταν... και τά λοιπά.

Εις τό τέλος όμως ό Άγγλος ήθελε
και κάτι άλλο, τό όποιον δέν έφαγεν ό
γείτων του: μίαν πουδίγγαν. Πώς να
κάμη; Προφέρει την λέξιν επανειλημ-
μένως, άλλ' ό ύπνρέτης δέν έννοεί τί-
ποτε από βρετανικούς βρυχηθμούς...

Τότε του έρχεται μία ιδέα: να ζω-
γραφίσῃ τό πράγμα, τό όποιον ήθελεν.

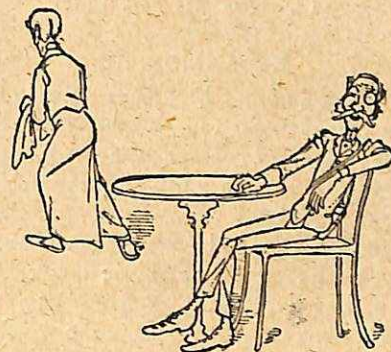

Η ζωγραφική, έσκέφθη, είνε μία γλώσ-
σα, την όποιαν έννοούν όλοι οι άνθρω-
ποι.

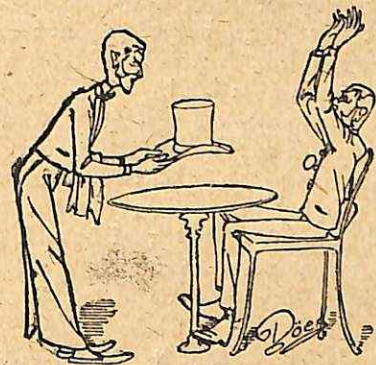
Βγάζει άμέσως τό μολύβι του, πέρ-
νει τον κατάλογον, και εις τό όπισθεν
μέρος, ζωγραφίζει κάτι τί, και το πα-

ρουσιάζει εις τον ύπνρέτην με τον συ-
νήθη βρυχηθμόν.

— Ά, μάλιστα! εκάτάλαβα! άνα-
κράζει ό ύπνρέτης, και φεύγει τρέχων.
Ο Άγγλος είνε κατενθουσιασμένος.
Χάρις εις την έφευρετικότητά του και
την ζωγραφικήν του, θά έτρωγε μετ'
όλίγον και τό αγαπητόν του γλύκισμα.

Άλλά φαντασθήτε όποία ύπήρξεν ή
έκπληξις του, όταν είδε μετ' όλίγον τον
ύπνρέτην να έπιστρέφῃ μ' ένα... ψηλό
καπέλο εις τό χέρι!

Ο κακομοίρης, έπήρε την πουδίγγαν
διά ψηλοκαπελαδούραν!

Και τώρα πότος πταίει;

Ο Άγγλος τάχα δέν ήξευρε να ζω-
γραφίσῃ καλά, ή ό ύπνρέτης δέν έν-
νοούσεν ούτε ζωγραφικήν;

Όποιος λύση αυτό τό ζήτημα, άς ύ-
πάγῃ εις τό Άϊ - Λάιφ να πάρη μίαν
πουδίγγαν διά λογαριασμόν μου.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΣΤΙΧΟΙ ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΣ

Κάθε τί πού σ' εύχαριστεί,
Μὴν το πολυχορταίνεις!
Τό στομαχάκι δέν βαστεί,
Και ύστερ' άρρωσταίνεις.

Όπως πάντα δέν συμφέρει
Άδροχιά και καλοκαίρι,
Γιατί ή γή σάν ξεραθή,
Δέν φυτρώνει τί σπαρθῇ.
Έτσι κάπου-κάπου άείζει
Και τό μάτι να δακρύζῃ,
Η καρδιά μη χερσώδῃ
Κι' ή άγάπη μαραδῇ.

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

Ἀπὸ ἐνα γὰρ φιλάει· πρὸς τοὺς φίλους μου: Ἀδραν τοῦ Ἀρίονος (τὸ Μαρτολόλουδο ὡς ἐκλέγει ἄλλον τόμον, διότι αὐτὸς ποῦ ζητεῖ δὲν εἶναι τῆς δραχμῆς) Πτερόποδα Ἑρμῆν (σοῦ εἶχα ἐκλέγει αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον, ὅταν ἐλαβῶ καὶ τὴν δευτέραν σου ἐπιστολήν) Ἑθνικὴν Ἰμνον (ναί) Κορὴν τῆς Θαλάσσης (ὁκ. Φ. ἰδὼν σ' εὐχαριστεῖ δι' ὅσα γράφεις· κ' ἐγὼ ἤθελα πολὺ νὰ λαμβάνω συχνότερα ἐπιστολάς σου) Φῶτον Ἀπόλλωνα (εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ ξεσπάζωμα) Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα ([Ε] μὲ πολλὴν μου εὐχαρίστησιν ἀνέγνωσα τὰ ἐντυπώσεις σου ἐκ τοῦ Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης· καθὼς καὶ τὸ ποιηματικόν σου περὶ Μουσικῆς ἐννοεῖται, ὅτι τὸ τετράδιον ἐστὶν ἑσάλλη) Κεραμυδόγατον (ἐλπίζω ὅτι θὰ κάμω καὶ τὸν τακτικὸν μας Διαγωνισμὸν Δηγιγμάτων ἐπὶ τῇ βάσει εἰκόνας) Χαρτωμένο Ἰελιδονάκι (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰ ἐνεργείας) ἔλαστον τετρ. Μ. Μουσικὴν τιμᾶται λ. 15.) Ἑρῶα Θυσία (βεβαίως εἶνε πολὺ κακὰ παιδιὰ, αὐτὰ ποῦ τυραννοῦν τὰ ζῶα) Δεοπάραλιν (ἔστειλα, καὶ εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν φροντίδα) Ροδοστεφανωμένην Δύσιν (μὰ πῶς σοῦ ἤλθεν αὐτὴ ἡ ἰδέα; ἔτσι εὐκόλα λησμονοῦνται φίλαι σὰν ἐσέ;) Ἐξόριστον Ἀρματωλὸν ([Ε] κ' ἐγὼ ἐνθυμούμαι ὅτι τὴν ἰδίαν φρικίαν ἤσθάν· θ' ὅταν ἀνέγνωσα τὸ «Χέρι» τοῦ Μωπασάν· ἀλλὰ τὸ ἄλλο ποῦ Μερμὰ δὲν ἔτυχε νὰ το ἀναγνώσω· ἀρ' οὐ σοῦ ἀρέσουν τὰ τρομερὰ διηγήματα, σοῦ ὑπερβυθίζω τὸν Ἑδγαν Πόου) Μαργαριτεφόρον (καθὼς βλέπεις, ἡ πληροφορία σου δημοσιεύεται ἐπομένως ἡ πρότασίς σου δεκτὴ) Βυθόκονδ' Ὀρίζοντα (ἐγκρίνω σήμερον ψευδώνυμον τῆς ἀδελφῆς σου) Θαυμαστήν τῶν Ὁραίων Τεχνῶν ([Ε] διὰ τὴν πασχάλιν ἐκονογραφήσιν ἐπιστολήν σου) Βαλδουίνον (5 λ. ἔλαστον τετράδιον· διὰ πᾶσαν τοιαύτην ἀπορίαν, βλέπε τὸν Ὀδηγόν, εἰς τὸ 1ον φύλλον τοῦ ἔτους τούτου) Κοκκίνο Καπελάκι (κ' ἐγὼ ἀπορῶ τί συμβαίνει· φαίνεται ὅτι δὲν ἔλαβα τὴν ἐπιστολήν σου, εἰδὲν πῶς ἦτο δυνατόν νῆ μὴ σοῦ ἀπαντήσω) Ἐωλὸν Διάβολον (ἡ Κική ἐπετρελλωμένη μὲ τὰ γραμματόσημα ποῦ τὴς ἔστειλεις· βέβαια, ὁ Ἀνανίας ἐσοῦγγρισε καὶ μετὰ τὰς 12 ἀδελφάς· ἀλλὰ πολὺ τοῦ ἑκακοῦν, διότι καὶ αἱ δώδεκα τοῦ τοῦ ἔσπασαν!) Δ. Βότσαρον (ἐλήφθησαν ἐγκαίρως) Ζῆνιν τὸν Δαρδανέα, Κανασίαν (τὴν ἔλαβα) Τσιγγαρέλαν (ἔγινε καλὰ ἡ ἀδελφούλα σου; εἰπέ τῇ λοιπὴν νὰ μου γράψῃ) Κυνηγὸν τῶν Τίγρεων (σήμερον ἐκλέγω ψευδώνυμον τῆς ἀδελφῆς σου· καὶ τί μου ἔκαμες διὰ νὰ εἶμαι θυωμένη; ἐλπίζω δι' ἀστείρευσαι) Βιργ. Καραμέρον (θὰ τὴν στείλῃς μὲ τὴν Δύσιν τῶν Ἀσκήσεων τοῦ ἰδίου φύλλον) Γλυκεῖαν Καρδίαν (μὲ μεγάλην μου χαρὰν θὰ σε ἴδω, ὅταν ἔλθῃς) Ναυτοπαῖδα (ἡ Κική σὲ ὑπερευχαριστεῖ διὰ τὰ γραμματόσημα) [Ε] διὰ τὸ ἔμμετρον τῆς Πρωταπριλίας· Ἐανθὴν Ἑλληνοπούλαν (πῶς τῷ πατρὶ καὶ μ' ἐνθυμήθης) Τρομερὸν Γίγαντα (ἐννοεῖται, ὅτι καὶ αἱ συμπληρωματικαὶ λύσεις πρέπει νὰ γράφονται ἐπὶ χάριτος τῶν Δύσεων· δι' αὐτὸ ἔγινε ἴσα - ἴσα, διὰ νὰ λείψουν τὰ διαφόρων εἰδῶν χαρτάκια) Ψάρι τῆς Ξηρᾶς (ἡ ποικιλία ἐνὸς Δευνώματος ἔγκειται εἰς τὴν ποικίλιαν τῶν ἀπαντήσεων, αἱ ὁποῖαι διαφέρουν εἰς ἕκαστον τετράδιον· ἐπομένως δὲν πειράζει ἂν εἰς ὅλα αἱ ἐρωτήσεις εἶναι αἱ αὐταί, οὐκ ἡμιποῦσε νὰ γίνῃ διαφορετικὰ· ὁ περὶ οὗ ἐρωτᾷς, ὡς ἐκ τῆς θέσεώς του, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ πορρίψῃ καμμίαν πρότασιν· ἅμα ἐδέχτο μίαν, ἔπρεπε νὰ τα δεχθῇ ὅλας) καὶ τότε... Ἡπειρώτην (φοβερὸν!) Εὐφροσύνην Δ. Προσάλητην (ναί, εὐχαριστῶ ὅτι πολλὰ) Ζοφερὸν Νέφρος, Ὀδυσσεὶ τὸν Ἰθακήσιον (εἰς τὸ προσεχές) Δίγατον Πέλαγον (ὁμοίως) Ἀμαρυλλίδα (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν τόσο σταθερὰν ἀγάπην· καὶ ποῖον ἦτο αὐτὸ τὸ περιοδικόν;) Πειραϊκὴν Ἀδραν (τί ἂν μεταδίδονται τὰ Εὐσημα; μὰ πῶς εἶνε δυνατόν; εἰς τὸ Σχολεῖον, μεταδίδονται οἱ βαθμοί;) Φουσκοθαλασσίαν (δὲν πειράζει, καὶ τοῦ γρόνου!)

Θεραπεινίδα τῶν Μουσῶν ([Ε] μολοντοῦτο ἡ ἐπιστολή σου ἦτο ἀρκετὰ εὐαγγέλιος· πολὺ με συνεκίνησε τὸ θλιβερόν σου Πάσχα...) πρῶην Φύλαρον Φιττακὸν (νομίζω ὅτι ἐνόησα τὸ λογοπαγνίον σου, ἀλλὰ βέβαια δὲν ἐνόησα αὐτὸ — νὰ κ' ἐγὼ ποῦ σοῦ ἀπαντῶ μὲ λογοπαγνίον· τὸ ἐνόησες;) Ἑλληνικὴν Ἐδαφος (φιλησέ μου καὶ τὴν Παιδικὴν Χαράν) Δ. Α. Προβελέγγιν (ἔστειλα) Σιναχωμένον Ποτικὸν (θὰ προσπαθῶ νὰ σ' εὐχαριστήσω) Μοσχάναθρεμμένην (δι' ὅλα αὐτὰ πρέπει νὰ συμβουλευθῇς τὸν Ὀδηγόν) Συννεφώδη Ἡμέραν (βεβαίως μὲ τὰς ἀπαντήσεις· τί λέγει ὁ Ὀδηγός;) Μουσικὴν Ψευδώνυμον (ἀρ' οὐ εἶχες ἀλληλογραφίαν καὶ πρὶν, εἰμπορεῖ νὰ τοῦ γράψῃς ἀπ' εὐθείας) τὴν πληροφορίαν σου περὶ τοῦ Ψευδώνυμου δὲν δημοσιεύω, διότι τότε τί χρειάζεται τὸ ψευδώνυμον;) Ροδοστεφανωμένην Ἀνοιξιν, Κεραυνὸν (χαίρω ποῦ μου γράφεις ἰδιοχείρως· ἐλπίζω δι' ἔγινες ἐντελὴς καλὰ) Ἀγριοτριανταφυλλιά, Κιθαρωδὸν Ἀπύλλω (βραβεῖον ἔστειλα) Θεαγένην (βραβεῖον ἔστειλα) Ψάλην τῶν Δασῶν (εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ ξεσπάζωμα) Διχρομὸν Φούδιαν ([Ε] διὰ τὴν ὥρϊαν ἐπιστολήν· ἔστειλα τοὺς τόμους· φιλησέ μου τὴν Ἀττικὴν Μούσαν) Ἀσπρο Ἀραπάκι (χαίρω πολὺ ποῦ ἀπεράσεις νὰ μου γράψῃς, ὅχι, ἰδὲν δὲν εἶχεν ἡ ἐπιστολή σου) Ναυτοπούλαν τῆς Ἀνδρου (πολὺ πολὺ μ' ἐλύπησεν ἡ εἰδήσις, καὶ εὐχομαι νὰ διαφευσθῇ· γράψε μου) Ἐνδοξὸν Ψαριανὴν (τώρα λοιπὸν ποῦ ἔγινες καλὰ, γράψε μου) Δ. Ν. Νικολαΐδην (τοιαύτα· πληροφορίας δὲν εἶμπορῶ, δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σοῦ δώσω) Ρόδον τῆς Ἀδύτης, Ὁραίαν Ἀπειρανθον ([Ε] διὰ τὴν ἐπιστολήν· τὰ Π. Πνεύματα εἶνε ὥραϊα· γράψε μου, εἶνε ἔργα σου;) Ἀριελ κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 15 Ἀπριλίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 5 Ἰουνίου.

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δίδον νὰ γράψω τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, ποιεῖται ἐν τῇ Ἱερῇ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

207. Λεξιγριφος.

Θεῖον ἔπεσε καὶ πάλιν οὐρανόθεν εἰς τὴν γῆν, Ἄλλ' ἄντι νὰ καθύη πόλιν, νῆαν ἔκτισε εἰς αὐτήν. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ῥόδου τῆς Ἀδύτης [Ε]

208. Στοιχειογριφος.

Πτηνὸν σφάζων, ἀπορρίπτω τὸν λαίμον μὲ τὸ κεφάλι, Καὶ ἁμέσως, — θαῦμα μέγα, — ἐν τετραπόδον προβάλλει. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Θεαγένητος [Ε]

209. Ἀναγραμματισμός.

Στὴν φάτιν ἐπροσκύνησα κ' ἐλάτρευσα τὸν Κύριον. Ἀναγραμματισθῆναι, γίνονται τῇ;... μυστήριον! Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ταύρου τῶν Συνδρομητῶν [Ε]

210. Δικτυωτόν.

★ ★ ★ ★ ★ ★ Ν' ἀντικατασταθῶν οἱ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων, οὕτως ὥστε ★ ★ ★ ★ ★ ★ ἀναγινώσκονται ὀριζοντίως καὶ καθεύτως αἱ ★ ★ ★ ★ ★ ★ αὐταί τέσσαρες λέξεις: ★ ★ ★ ★ ★ ★ ἑρῶς, πόλις Μακεδονική, πόλις τῆς Γαλλίας, γεωργικὸν ἔργαλειον. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ροδίου τοῦ Τρισημῶν [Ε]

211. Ἐρώτησις.

Ἐξεταζόμενος ὁ Σοφοκλῆς, εἶπε κατὰ σειράν τοὺς ἀριθμούς: 9, 15, 6, 1, 2, 6, 1, 3, 11, 8, 1, 1, 2, 3, 1. — Τὸ του εἶχαν δώσῃ νὰ κάμῃ: Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Δοξίου [Ε]

212-214. Ἀστεῖα Παροράματα.

1. Ὁ Ὄδης ἦτο θεός. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ταύρου τῶν Συνδρομητῶν [Ε]
2. Ὅταν ὁ Σίμος ἐκλείψῃ, σίμος θὰ μαστῶσῃ τὴν ὥραν. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Θεαγένητος [Ε]
3. Ἀν ἐρωτᾷς καὶ περὶ τῆς ὑγείας μου, σοὶ γράφω δι', χάριτι θεῶ, εἰμὶ ἀρρωστή. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τυφίου [ΕΕ]

215. Διπλῆ Μεσοστιχίς.

Τὰ πρῶτα ἐκ τῶν δύο μεσαίων στοιχείων ἐκάστης τῶν ζητούμενων λέξεων, ἀποτελοῦν κατὰ σειράν πόλιν τῆς Ἑλλάδος· ὁμοίως καὶ τὰ δεύτερα:

1. Ἀπαράιτητον διὰ τὴν ἵππασίαν. 2. ἰχθύς. 3. πόλις τῆς Ἑλλάδος. 4. κάποιος ἀρχαῖος βοιωτικῆς πόλεως. 5, ὄρις. 6, ἥπειρος. Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Κίχλης [Ε]

216. Φωνηεντόλιπον

κ - ν - τ - π - λ - τ - ★ ★

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Παύλου [Ε]

217. Γρίφος.

Οὗς ἡ μέλι, δῶρ' ἴσα. Δὼς δῶς ἔστὴν ὑπὸ τῆς Συμνησιποῦλας [Ε]

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τοῦ φύλλον 9.

109. Πεισίπρχος (πῖ, σῖ, στρατός). — 110. ΠΑΡΝΑΣΟΣ (Πήλιον, Παρθέσιον, Πάρων, Πάρνη. Ἐρῶα Ἀνθος, Δίφρου, Μαίναλον, Ταύγεστο). — 111. Ἀθῶς, ἄθλος. — 112. Πολίτης· Ὀπλίτης. — 114. Πότε ἀπέθανεν ὁ περίφημος στρατηγὸς τῶν Ἀχαιῶν Φίλοιοιχ; — 115. Δικαιοσύνη ὑφ' ἑθνος, ἔλαστον τοῦ σι δὲ φυλάς ἀμαρτίαι. — 116. Ἐπιμενίδης ὁ μάντις ἐκοιμήθη τὴν ἐπιμενίδειον ὑπνον.

113. Α Ο Ι Ο Π Θ Τ Τ Ο Ε Ο Τ Π Σ Φ Υ Λ Ι Σ Ι Α

ΤΟΜΟΙ

„ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ“

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

ΤΟΜΟΙ 16 (οἱ ἐξῆς: 4, 5, 6, 7, 9, 11, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24)

πρὸς δραχ. 1 ἕκαστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, πρὸς δραχ. 1.10 διὰ τοὺς ἑκτοῦς, καὶ πρὸς δραχ. 1.10 διὰ τοὺς ἐκτοῦς. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Θεαγένητος [Ε]

ΤΟΜΟΙ 6 (οἱ ἐξῆς: 1, 3, 8, 12, 13, 14)

πρὸς φρ. 2 50 ἕκαστος. ΤΟΜΟΣ 1 (ὁ 10ος πλησιάζων νὰ ἐξαντληθῇ) φρ. 10.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)

ΤΟΜΟΙ 6: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897, 1898 καὶ 1899, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἀδελφὸς φρ. 7. — Χρυσόδετος φρ. 10.

ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΙ ἀνὰ δύο εὐρίσκονται καὶ οἱ τόμοι τῆς Δ' περιόδου τῆς «Διαπλάσεως». Ἐπὶ τῆς σημειουμένης δὲ ἀνωτέρω τιμῆς αὐτῶν ὡς ἀδέτων, προστίθενται καὶ φρ. 3 διὰ τὸ δέσιμον ἐκάστης δούδος τόμου.

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ λεπτομερὲς, μὲ τὰ περιεχόμενα ἐκάστου τόμου τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης αὐτῆς στέλλεται πρὸς πάντα αἰτούντα.